

III. felvonás

A Sith Aranykora

4. fejezet

Rosszkor, Rossz
Időben...

Mivel Serkesh jelenleg Malakkal birkózik, Darth Kayar szabad kezet kapott az elszánt köztársaságiak ellenében. A sith úgy döntött, hogy nem fog olyan könnyen lemondani a Rylothról, azt az egy helyet mindenképpen birtokolni szeretné. A korát messze megelőző hadseregének köszönhetően, könnyedén megszállást indíthatott a bolygó ellen, s mostanra már elfoglalta a bolygó egyharmadát.

Kon Dural merész tervvel állt elő a megállítására.

- Ott vagyunk már? – türelmetlenkedett Rya. Már napok óta ezért izgul, hát persze, hogy már alig várja a kockázatos küldetést.

- Nem fog tetszeni – figyelmeztette a férfi. – Ne akard a harcot, de állj készen rá!

- Korábban is csináltam már ilyet, készen állok – vágta rá a lány dacosan. Tudta, hogy nemsokára Kayar ellen mennek, ismét szemtől-szembe fogja találni magát egy sithtel. Korábban még félt, valósággal rettegett az ilyesfajta összecsapásoktól, ám mostanra már fordulni kezdtek benne a dolgok. Alig várja az újabb kihívást.

- Ilyenkor elég egyszer is elbaltázni. Az elbizakodottság sok nagy erőhasználónak volt a már a veszte, általában a sitheknek, de sok esetben mi sem vagyunk kivételek. Vigyázz Rya, még a végén átesel a ló túlsó oldalára – mondta a mestere.

- Bocsi, csak izgulok – vett vissza a fiatal twi'lek. Nem akarta gonosznak mutatni magát Dural előtt, ugyanannak a kedves, szelíd lánynak a képét akarta mutatni, ami azelőtt volt, hogy meghalt Shae mester. De ő már nem az a lány.

- Semmi gond, de légy résen!

- Megérkeztünk – mondta a pilóta. – Megkezdem az ereszkedést!

- Még mindig nem értem, hogy bízhattad vadidegen kezébe a hajódat – terelte a témát a fiatal. Dural mester egy kis ideig kémlelte a láthatárt, aztán így szólt:

- Legalább lesz kire fognom, ha összetörik – időközben látótávolságba kerültek a célponttól. Az ablakon át jól láthatták Ryloth döbbenetes tájképét, a mértéktelen halál és szenvedés katlanját, ugyanis a háború azzá változtatta ezt a helyet – persze azelőtt sem volt valami szép, de még mindig takarosabb.

- Kétezer láb, készüljete! Mindjárt lenyitom a rámpát!

Odalent megállás nélkül záporoztak a lövedékek, harcmezőn az egyik katona esett el a másik után. A harcjárművek is komoly szerepet kaptak a sivatagos, száraz talajon, amely olyan sík volt, akárcsak egy ittas duros elméje.

Kayar bázisa azonban beljebb, egy kisebb kanyon oldalában feküdt, ahová még nem ért el a köztársaságiak keze. Ők Dural tervét követték, amikor kitörték az állásaik közül, s egyenesen a halálba meneteltek. Az áldozatuk nem volt hiábavaló, sikerült más feladatot adniuk az egyébként állandóan errefelé köröző rombolóknak, s a hősi áldozataik árán még a légvédelem jelentős részét is kiütötték. Olyan gyorsan számolták fel, mint amilyen ütemben idetelepítették az ormótlan lövegeket.

Ennek köszönhetően nem maradt, se romboló, se légvédelmi löveg, sőt még vadászgép sem, ami feltartóztathatná a Merciful Judget. A könnyű fregatt hamar a

bázis ormához evickélt, aztán meredek szögben suhant el felette, hogy célt érhesse a két titkos, de annál halálosabb elem Dural mester tervében: ők.

A mester és tanítványa bátran, a konfliktust talán túlságosan is keresve vetette le magát a rámpáról és landolt a komplexum tetején. Szerencséjük volt, látszólag senki sem vette észre őket, ráadásul pont olyan helyen értek „*talajt*”, ahonnan könnyedén bejuthatnak Kayar szállására, vagy bárhol is legyen.

- Háromra? – kérdezte a szemfüles fiatal.

- Csináld már! – sürgette a mestere. Rya aktiválta a fénykardját, aztán beleállította a vaskos fémlemezbe. Gondolhatta volna, hogy egy ilyen létesítményt nem épp kartonpapírral fognak beburkolni, de mégis meglepte a felület keménysége. Dural egy másik ponton látott neki a vágásnak, ő is ugyanolyan szilárd, tömör fémbe vágta a fejszéjét. A két jedi egy ideig csak vagdosta a vaskos fémlemez, aztán sor került az első áttörésre. Rya felsóhajtott, kikapcsolta a kardját, aztán mosolyra fakadt a szép arca, amint a mestere meghallotta a győztes koppanást.

- Nyugi, megvárak! – csillogtak a lány szemei.

- Nem fair, korábban kezdted – bosszankodott Dural, aztán ő is sikerrel járt. A jókora, kör alakú fémlap nagy sunggal szállt alá a magasból, aztán még az előbbinél is hatalmasabb koppanással vágódott a padlóba.

- Te mondtad – felelte a lány dacosan.

- Na mindegy, ugorjunk! – határozta el magát a férfi, aztán nemes egyszerűséggel levetette magát a majd három méteres mélységbe. Rya úgy követte, mintha csak az ágy széléről ugrana le, s valóban nem lett komoly baja.

- Senki – tekintett körbe a férfi.

- Senki? – vakarta a fejét Rya. – Az sosem jó.

- Miért talán az a jó, ha egy szakasz állig felfegyverzett sith harcos közé érkezünk? – csattant fel cinikusan Dural mester.

- Akkor már túl lehetnénk a csapda részén – bosszankodott Venn. – De így még előttünk van a neheze, és minél hátrébb van ez csapda, annál nehezebb kimászni belőle. Már így is rossz előérzetem van, pedig nekem nem szokott.

- Ugyan már, miért kell mindig, mindenhol csapdának lennie?

- Hát egyszer Ackbar azt mondta, hogy „*Ez egy csapda!*”, aztán mindenki ezt csinálja – felelte a lány. Ezzel csak még több kérdést vetett fel.

- Ki? – vakarta a fejét Dural mester.

- Semmi... – mondta bizonytalanul. Igazság szerint azt sem tudta, hogy honnan ismeri ezt a mondatot, de aztán hamar beugrott neki az igazság. Még a Damascuson hallotta, amikor Serkesh azt a sok-sok képet mutatta neki a jövőről, a rossz jövőről. Köztük volt ez is, és az nagy, keselyűforma hajó, ami még az űrnél is feketébb volt. Azóta sem tudta beazonosítani, de érzi, hogy egyszer összehozza vele a sors.

- Oké, akkor felejtjük el. Dolgunk van – azzal tovább indultak.

- Még mindig rosszat sejtek, nem lehet ennyire könnyű dolgunk – torpant meg a *twi'lek* két lépés után. – Menjünk innen.

- Kizárt, már idejöttünk – szögezte le a kalapos jedi. – Egyébként: te vártad ennyire!

- Ja, de most mégis... olyan rossz dolgokat súg az Erő. Vissza kell mennünk, bízz bennem! – erősködött lány. Erre Dural megfordult, közelebb ment hozzá és a vállára tette a kezét. *Remek, most itt fog nyugtatgatni...*

- Nem lesz gond... meg sem tudom számolni, hogy hány ilyen helyzetben voltam már, de mindig kikeveredtem belőle valahogy.

- De csak te – szögezte le Rya.

- Na, majd javítunk a statisztikán. Különben is, hányszor hallottál már olyat, hogy egy jedi csapatát sejtett, és csak úgy odább állt? A mi reszortunk a belesétálás.

- Egyet sem – helyeselt a fiatal. – De rengeteg olyat hallottam már, hogy az ürge belesétált, és sosem jött vissza.

- Ne duzzogj már, megyünk és kész!

- Elégedetlen vagyok a katonáim teljesítményével – dünnyögte Darth Kayar. A kopasz, teletetovált fejű, sárga szemű, hegyes fogú férfi már megint magában beszélt, ahogyan a taktikai asztalt figyelte. Most nem a szállásán volt, hanem egy jó tágas csarnokban, ahol rengeteg természetes droid sorakozott – kikapcsolva.

Innen a sith tökéletesen átlátja a csatát, s sokkal jobban koordinálja a csapatait, mintha a kabinjában tespedne. Plusz, így egy rakás őr is vigyáz rá, nehogy baja essen a második legerősebb sithnek, aki Serkesh után jelenleg létezik – már ha Revant és Malakot kivesszük az egyenletről. Hirtelen a férfi megdermedt, úgy tűnt, mintha rettegne valamitől, aztán nyelt egyet, s mély levegőt vett.

- Jönnék – mondta hangosan, de senki sem reagált a szavára. – Mondom, jönnék! – erre az összes őr ugrott egyet. Hamar készenléte helyezték a fegyvereiket, aztán kíváncsian kezdték pásztázni a környezetüket. Nem jött senki.

Kayar egy ideig még nyugtalanul állt, miközben a keze egyre csak a fénykardja felett járt. Úgy tartotta, hogy szinte bármikor a kezébe tudja keríteni a rettegett fegyverét. Mert érezte, hogy valami nem stimmel, zavar támadt az Erőben, a gonosz útja immár nem olyan kaotikus, mint egykoron. Rend lépett a helyébe, jó került a rossz elé, tehát egy – vagy több – jedi van a közelben.

De az eljövendő percekben továbbra is, kitartóan nem történt semmi.

- Nem jönnék... – törődött bele a tévedésébe, s amint ez megtörtént, rájött: mégis tévedett. A csarnok felső szintjén egy jókora falrész repült ki a helyéről. A két ember számárra bőven elég termettel rendelkező fémrengeteg koppant egyet a padlón, de csak azután, hogy összezúzta a nyolc birodalmi őrt egyikét.

Megjött az igazi ellenség.

Elsőként Rya ugrott le, aztán Dural mester is levetette magát a mélybe. Egyenesen a harctér közepére érkeztek, egy olyan helyre, ahol kapásból hét katona lőhet rájuk, ráadásul még egy zabos Sith nagyúr is akad a közelben. Nem is tévedhettek volna rosszabb helyre, de épp a megfelelő pillanatban jöttek, s különben is: szándékosan ide akartak jönni. A harc kimenetele már egy másik kérdés.

- Menj előre, én majd elintézem az öröket! – parancsolgatott a tanítvány. Dural egyet értett a döntésével, ezért bólintott egyet és belevetette magát a harc sűrűjébe. Előresietett, aktiválta a kékesen izzó fényszablyáját, aztán rárontott a sithre.

- Bolondok – dünnyögte „magában” Kayar, de még idejében kapcsolt. Mindkét hajlított markolatú kardját a kezébe kerítette, s védekező állást vett fel. Nem akarta letámadni a mestert, amíg a közelben van a tanítvány. Igaz, Ryát egyelőre lekötik az örök, de amilyen szépen feltalálja magát az ifjú, hamar leszámol velük.

Mindeközben Dural mester elszántam kezdett bele az első karcsapásba. A sith könnyű szerrel kivédte a jobb karjában lévő karddal, a másik pengével pedig támadni kezdett. A jedi azonnal elrántotta a kardját, s kivédte az ellentámadást. A két kard komoly előnyt adott Kayar kezébe, persze mindig is az Erő és a vívótudás döntötte el leginkább ezeket a párbajokat. A kalapos természetesen már az első perctől fogva fölényben érezte magát, ezért inkább támadott, mintsem védekezett.

- Ejnye, a jedik szoktak védekezni! – mordult fel Kayar, aki egyre hátrébb szorult a helyiségben, jócskán kapott az ellenfelétől. Szerencsére ebben a csarnokban annyi hely van, hogy a sith szinte akármeddig hátrálhat.

- Nem tökmindegy neked? Úgyis megdöglesz – csattant fel Dural mester. Hamar folytatta a támadássort, s állba rúgta az ellenfelét. A sith alaposan felmordult a barna bakancs „csókjának” köszönhetően. Leesett neki, hogy itt könnyen kicsinálhatják, ha nem vigyáz. Erőt merített a haragjából, szabadjára engedve az indulatait. Dural nem sokat vett észre az egészből, még mindig nyeresre állt, és ez a lényeg.

Amikor a kalapos egy újabb támadásba kezdett, Kayar úgy tett, mintha észre sem venné azt, hadd bizakodjon az ellenfele. Aztán lebukott a kékesen izzó penge alól, s mindkét kardjával egy szelő mozdulatot végzett, mintha csak fát akarna vágni. Kon volt olyan figyelmes, hogy hátrébb ugrott, mielőtt kettévághatta volna a férfi, de a Kayar erőlködését már – szégyenszemre – benézte a Jedi mester. Magával ragadta a lökeshullám, és meg sem állt a természetes csarnok másik végéig.

- Hopp egy jedi – kacagott fel Kayar, mert úgy látta, hogy Dural elég nehéz helyzetbe került a szerencsés trükkje után. Még a fénykardja is kigurult a kezéből.

Eltette az egyik kardját, aztán lassan, diadalittasan kezdett ballagni Kon felé.

- Nem vártam a pillanatot, de azé élvezni fogom – rázta a röhögés Kayart, mikor már elég közel ért a jedihez, hogy egy megszabadíthassa őt az élet terheitől. Mivel a bal kezében lévő kardot tette el, azt tartotta az ellenfeléhez.

Dural felnézett, aztán szikrák kezdtek áradni Kayar ujjáiból.

- Egy fenéket! – ugrott oda Rya, épp a megfelelő pillanatban. A kisülések kékes, fájdalmas zápora egyenesen a lány kardjába torkollott, amely nem csak elnyelte őket, de vissza is verte a nagyrészüket. Úgy tűnik, mostanra már végzett az örökkel.

Kayart meglepte a tanítvány céltudatossága, helytállása, valamint a tette is. Mivel ő sem ma mászott le a falvédőről, reflexből maga elé emelte a kardját, nehogy kárt tegyenek a testében a haragos szikrák. A kisülések hosszas, örökkévalóságnak tartó másodperceken át járt a két penge között – mert mindketten attól féltek, hogy az egyik kósza szikra alaposan megpörköli őket –, aztán Dural is feleszmélt.

Megdörzsölte a szemét, s tisztán látta, ahogyan a tanítványa élet-halálharcot vív ez sihtel. A zöld és a vörös penge között úgy pattogtak a szikrák, mint a jó öreg fogatok motorjainál. A kalapos eleinte nem is tudta mire vélni az esetet.

He? Most mi van? – gondolta magában, aztán csak észrevette magát. Ehhez csak a kardját kellett meglátnia a talajon, aztán eszébe jutott, hogy ő is egy jedi, tehát biztos szerepe van ebben a harcban. Később a többi is visszajött, s mire kezébe vette, valamint aktiválta a kardot, addigra már tudta: ő Kon Dural, a legendás Kalapos jedi, aki mindenáron meg akarja menteni a tanítványát.

Nem meglepő módon, Kayar azonnal felhagyott a „szikrázással”, amint megjött a párbaj harmadik résztvevője. Elővette a másik kardját is, és ismét védekező állást vett fel. Most azzal indokolta a nem túl sithes tettét, hogy egyszerre két támadóval kell szembenéznie, ami még így is elég kockázatos.

Elsőként Rya támadott, ugyanis már unta a tétlenséget. Kayar azonnal lecsapta volna a fejét, ha lány nem védi ki a csapást. Persze neki két fénykardja van, amíg egyet lefoglal a fiatal twi'lek, addig simán lesújthat rá a másikkal. Sajnos ezt sem koronázhatta siker, mivel Dural sem azért jött ide, hogy csak álldogáljon. A mester és a tanítvány közösen, vállvetve szálltak szembe a gonosszal. Rya azt képzelte, Serkesh ellen is így küzdenek majd, aminek viszonylag hamar eljön majd az ideje, ha most sikerül leszámolniuk ezzel a nagyúrral.

- Nem félek tőletek! – mordult fel Kayar két veszedelmes kardcsapás közt. Ha nincs az a trükk, Dural mester egyedül is elintézte volna, erre most itt van ez a kicsi is.

- Nyugi, mi se – kacagott fel gúnyosan a Kalapos, aztán belekezdett egy újabb támadássorba. Rya ösztönösen asszisztált neki, mint korábban, a régi mesterével.

A lány gyorsan a sith mögé került, s a bevett gyakorlatot követve, csak akkor támadott, amikor Dural pont nem. Így állandóan ostrom alatt tartják az ellenfelet, és a végletekig le fogják strapálni, mielőtt még megizzadnának. Azonban Kayart sem faragták cukorból, edzett volt még, és alig múlt el negyven, bár ez egyáltalán nem látszott rajta, na jó, talán egy kicsit.

Az ádáz harc alatt nem egy mentőötlet megfogant a fejében, köztük volt egy olyan is, amivel kikerülhet ebből a szorult helyzetből. Ám ahogyan sercegtek, pattogtak, szikráztak a kardok, ahogyan a négy penge módszeresen darabokra szelte az összes létező berendezési tárgyat és tartóoszlopot, a férfi egyre kevesebb és kevesebb esélyt látott a párbaj megfordítására. Egyetlen dolog volt, amit megtehetne, de az túl értékes ahhoz, hogy most vesse be. Először is külön kell választani a mestert és a tanítványt, de azt mégis hogyan tehetné meg?

Rya kicsi, mozgékony, Dural viszont nagy és erős, mint egy harci droid – méregette magában az ellenfeleit, aztán egyszer csak az eszébe ötlött valami. – Nem is rossz, egyáltalán nem rossz – csúszott ki a száján ez a két, rosszat sejtető mondat.

A két jedi csak nézett, amikor a férfi felugrott a magasba, s a csarnok második szintjén ért talajt, egy szűk fémrészen keresztül. Itt csak a vékony, sovány emberek juthatnak keresztül, no meg egy nádszál vékony twi'lek.

Úgy tűnt, mintha Kayar így akarna kereket oldani.

- Majd én elkapom! – azzal a lány a sith után ugrott. Úgy számolta, hogy addig bőven fel tudja tartani, amíg a mestere is odaér (sajnos Dural mester nem épp egy kecses műugró, nem fér át a résen. Neki a jó öreg lépcső vendégszeretete jutott).

- Tökéletes! – nevetett fel Kayar, ádáz harcot folytatva a dacos kis teremtéssel.

- A haláloshoz biztosan – rivallt rá Venn, aztán már le is kellett buknia a sith veszedelmes pengéje alól. Kayar mesterien elterelte a lány figyelmét. Amíg Rya a sith fénykardját kerülgette, ő az Erő segítségével lenyomott egy apró, jelentéktelen gombot az övére csatolt apró, jelentéktelen kütyük egyikén.

Venn akkor sem sejtett volna semmit, ha végig tudja, hogy mi történik. Aztán úgy tűnt, mintha a semmiből tüzelnének a felfelé siető Dural mesterre. Valójában egy rakás HK-47-es harcidroid volt, amelyek eddig kikapcsolt állapotban heverték a csarnokban. Kayar szándékosan rendezte így a dolgokat, hiszen tudta, hogy a jedik előbb, vagy utóbb meg akarják majd állítani. S lám, maga Rya Venn, Serkesh kicsiny nemezise sétált be a csapdjába. Innen, közel negyven droid szorításából emberfia nem juthat ki élve. A gépszörnyek megállíthatatlanok, ha már aktiválták őket.

Dural ugyan megpróbálta elverekedni magát a tanítványáig, de az iszonyatos lézerözön a közelébe sem engedte. Magát is alig tudta oltalmazni a találatok elől, egyértelmű, hogy a harc folytatása a halálával végződné.

Ám ő mégsem akarta feladni, egyre csak dacolt a végeztével.

Rya az intenzív párbaj ellenére tudatában volt a körülötte történeteknek. Ő és Kayar biztonságban vannak a droidok elől... még, de kizárt, hogy Dural egészben elérhesse őket. A szeme sarkából még láthatta is a hős mesterét.

- Rya! – kiáltott utána a férfi. Megpróbált keresztülgázolni a csarnokon, hogy a lépcsőkön keresztül érhesse el a két harcos küzdőterét. Azonban néhány jól irányzott lövés megállásra készítette, védekeznie kellett, ha kedves az élete.

Időközben Rya alig tudta a feje felé zakatoló fénykard elé tenni a sajátját. Hevesen szikrázni, sercegni kezdett a két penge, Venn nem tudott hova hátrálni, de a kardját sem ránthatta el. A sith haragosan, de már a diadal mámorában úszva tolta előre a kardját, a lány gyenge karja nem bírta a strapát. Így a vörösösen izzó penge egyre közelebb és közelebb került a lány kebleihez, a zöld kard pengéjével egyetemben.

A fiatal twi'lek tudta, hogy innen már nincs menekvése.

- Menj, én majd feltartom! – kiáltotta a mesterének. Összeszedte minden erejét, és jókora lökéssel hátrább tántorította az ellenfelét. Azonban Kayar hajthatatlan volt, újra támadott, nehogy a fiatal elszökhessen.

- Nem megyek el nélküled! – vágta rá a férfi, miközben egyre csak viaskodott a droidok ádáz sortüzeivel. Jó néhányat leterített már közülük, ám olyan sok volt belőlük, hogy nem számított, hány dől ki: egyre csak jöttek és jöttek. A kínjában Dural még egy erőlkéssel is megpróbálkozott, a közeli HK-47-esek elrepültek, viszont a többi alig tántorodott meg. Sőt a falhoz küldött droidok is hamar összeszedték magukat. Immár a férfi is belátta, hogy innen nincs menekvés.

- Pucolj már innen, te bolond! – rivallt rá Rya.

Dural makacsul ingatta a fejét, nem hagyhatja itt a tanítványát.

- Van egy ötletem, ki tudunk jutni, de ahhoz bíznod kell bennem! – visszhangoztak a lány hős szavai Kon tudatában. Nem felelt, sőt nem is sejtette, mit ötölt ki a lány, ám figyelmesen hallgatta a továbbiakat. – Ha szólok, akkor menj, az összes droid utánad ered majd. Én egy darabig még viaskodok a sithtel, aztán elhúzó a csíkot!

- Túl veszélyes – válaszolta a férfi, mialatt egyre csak folyt a kegyetlen harc.

- Bízz bennem! A tetőn találkozunk.

Dural, ha nehezen is, de rábólintott. Korábban is megbízott már a lányban, s lám, akkor is jól sülték el a dolgok. Venn tehetséges harcos, meg fogja oldani. Ráadásul ez még mindig jobb ötlet annál, hogy itt marad, amíg agyon nem lövik a droidok. Kayar sosem engedné el őket, egy sith és egy rakás harci droid túl sok lesz nekik. Csak külön-külön, egyedi utakon menekülhetnek meg abból a csapdából, amelyet két összetartó, egyetlen közös utat követő párosnak szántak.

A férfi még összezúzott néhány droidot, aztán kihasználta a hirtelen kínálkozó lehetőséget, és elmenekült. Rya vegyes érzelmekkel figyelte a távozást, hazudott neki, becsapta, hogy legalább ő megmenekülhessen. Általában a mester szokott meghalni a tanítványért, de itt nem volt más megoldás, mint az eset fordítottja. Rya rosszkor volt, rossz időben. Dural a nagy, tapasztalt mester, ő csak egy tanítvány. Ha valamelyiküknek vesznie kell, akkor inkább ő, mit a Köztársaság igazi hőse – legalábbis ezzel próbálta vigasztalni magát Rya.

- Bolond! – rivallt rá Kayar, azzal egy erőteljes csapással sújtott le a lányra. A twi'lek kétségbeesetten védekezett, s sikerült is a penge elé emelni a kardját... de pont a markolatát. A létfontosságú fegyver a szeme láttára hasadt szét, aztán a penge meg sem állt a nyakáig, csak ott, az utolsó centiméteren torpant meg.

Vert helyzetbe került, de nem vették el az életét.

Rya ösztönösen kiutat próbált keresni ebben a keserű pillanatban. Ha azon a kis résen olyan könnyen ki tudna ugrani, akkor már rég megtette volna. Kayar azonnal megölné, ha csak megpróbálkozik vele. A fiatal pechjére most már a HK-47-esek is felértek, egyszerre négyen is rászegezték a fegyverüket.

- Megállj! – mordult rájuk a sith. – Bőven elég vér folyt már, nemde? – azzal Rya felé fordultak a sárgás szemei. – A helyedben feladnám.

- Soha! Nem leszek a Birodalom rabszolgája – felelte a lány dacosan. Inkább ez, mint Serkesh „vendégszeretete”, még egy féleszű is tudná, hogy egy sith haragja rosszabb a halálnál. Ha feladja, az egész hátralevő életében azt fogja kívánni, hogy bárcsak aznap, a mai napon véget ért volna az élete.

- Bocsi, ez nem választás kérdése – morogta a sith, aztán egy jókorát sózott a lány fejére. Rya még eszméleténél maradt, amikor földre került. Felnézett, megpróbált feltápáskodni, aztán egy vakos bakancs szaladt a szép arcába... s abban a pillanatban minden elsötétedett körülötte.

Még élek – hasított át a fiatal elméjén. Rettegéssel töltötte el ez a tudat, holott nem érezte úgy, mintha megkötözték volna. Hamar kinyitotta a szemét, és ahogyan végignézett magán, tényleg szabadon találta a végtagjait. A rendes öltözetét viselte, amiben leütötték. Azonban hiába kereste a kardját, az már nem volt ott, ahogyan a kommunikátora, vagy a cipője sarkába rejtett apró, éles késecske sem.

Tehát épségben van, de fegyvertelen – szó szerint. Magát az Erőt, a mindenható hatalmat ezúttal sem érezte, a zsarnokok ismét megfosztották tőle. Ha már úgy is mindegy, körülnézett a helyiségben. Volt ott WC, ágy, és még egy szekrény is, de még sem egy átlagos cellába került. Ez nem egy kis sötét zug volt, hanem egy valamivel tágasabb, fehér szoba. A helyiségnek volt egy bejárata, valamint négy jókora üvegablaka. Ebből is látszott, hogy ez egy különálló helyiség, ami egy jókora térrész közepébe helyezték el. Itt nincsenek valódi falak, csak árgus birodalmi szemek – kapásból hat őrt látott, ahogy körbenézett.

Az még feltűnt neki, hogy sehol sem látja azokat az álnok Ysalamir gyíkokat, de biztosan a cella fölé, vagy alá helyezték egy kis ketrecet, ahol békésen pihennek. Akárhogy is, innen nem fog egyhamar kereket oldani, az egyszer biztos.

Oké... gondolkozz – idegeskedett Rya. *Bezártak egy olyan helyre, ahol neked csak rossz lehet, egyértelmű, hogy ki kell jutnod innen. De hogyan? Hatan figyelnek, és már az Erő sincs velem. Van itt egy WC, és az ajtón van egy kis zug, ahol be lehet adni a kaját... szóval, addig fognak itt tartani, ameddig csak akarnak. De kell, hogy legyen valami gyengepont... valami, amit ki tudok használni. Gondolkozz Rya, most okosnak kell lenned!* – a kétségbeesett gondolatokat mély, fennkölt léptek törték meg.

Rya azonnal az ajtó felé nézett, és felismerte azt a bizonyos Darth Serkesht. A sith széles mosollyal az arcán baktatott a cella ajtajához, aztán lenyomott egy-két gombot a vezérlőpanelen. Nem akart bemenni, csak beszélni akart a lánnyal.

- Áh, az ifjú Rya Venn – gúnyolódott a férfi. – El sem tudnád képzelni, hogy milyen régóta várom már ezt a pillanatot. Legyőztem a jövő küldöttjét, megállítottam az egyetlen személyt, aki megállíthat engem. Érdekes, hogy egy ilyen finom, bájos kislánynak jutott ez a szerep, mint te. De hát az Erő útjai kifürkészhetetlenek.

- Mit akar tőlem? – kérdezte a lány reszketve, s kétségbeesve. Tudja, hogy most már az ő kezében van az élete. S mit ér egy sithnek egy jedi léte?

- Az örök kérdés: miért vagy még életben? – vakarta az állát Serkesh.

- Megölethetett volna a talpnyalójával, de élve kellettem önnek. Miért?

- Tudod mit, tegeződjünk, én úgysem foglak emberszámba venni – a lány nem akarta már most, a kezdetekben magára haragítani a sithet, ezért bólintott. – Nos, ez egy elég érdekes kérdés, amit az imént feltettél, én is rengetegszer megkérdeztem már magamtól, amióta tudomást szereztem rólad. El sem hinnéd, milyen váratlan, ámde kellemes meglepetés ez. De mihez is kezdhethék vele?

- Kiterveltél az elfogásom, pontosan tudod, hogy mihez kezdjél... velem – vágta rá a lány dacosan, ámde félve. Ez már abból is látszik, hogy tegezte, és abból is, mennyire beleborzongott a „velem” szó kiejtésébe. Soha egyszer azt mondta,

minden jedi legnagyobb rémálma az, ha egy sith fogságába kerül. Ebben nem csak igaza volt, de a baljós végkifejlet immár be is teljesedett.

Mert önerőből nem fog kijutni innen, az egyszer biztos.

- Tévedsz. Kayar tervezte ki az elfogásodat, nem én, én meg akartalak ölni, hogy végre elkotródj az utamból. Egy szó, mint száz, ő nem azért fogott el téged, hogy a kezemre adjon, épp ellenkezőleg. A Sötét Oldalra akart taszítani, mert úgy vélte, ketten elegendőek lesztek ellenem. Meg kell mondjam, meglepett, amikor a fülembé jutott a hír, csicseregtek a madarak, ahogyan egy roppant távoli, de mégis egész közeli helyen mondják. Kayar elnyerte a méltó büntetését, te pedig... csak ott álltam a cellád előtt, és azon gondoltam magamban: ez tökéletes.

- Mi... mihez? – érdeklődött a reszkető fiatal.

- Arra gondoltam, hogy most könnyedén eltehetném láb alól a jövő választottját, de akár meg is tarthatnám, tudod, hogy játszadozzak vele. Soha mester gondolom, mondott egy-két dolgot rólunk, sithokról.

- Honnan tudsz róla? – kerekedtek ki a lány rettegő szemei.

- Egy kicsit későbből menten vissza, mint te. Ja igen, én vagyok az igazi ellenség, ellenem küldtek vissza, és nem a tanítványom, Xesh ellen. Kicsináltad, gyöngé volt, nem érdekes. Ő csak egy eszköz volt, a saját idejében élt, egy percet sem utazott az időben, csak én. Én építettem ezt a flottát, én építettem az ő flottáját, én hozam be a képbe az Ysalamir gyíkokat, és az én számlámon van minden apró változás, anomália, amit valaha tapasztaltál. Én vagyok a főgonosz.

Erre már én is rájöttem – szepegte a gondolatai közt Rya.

- Arról fogalmam sincs, hogy ki küldött vissza, de az már nem érdekes. Úgysem küldenek mást, az ilyen próbálkozásokra mindig csak egy követet jelölt ki az Erő, aztán vagy sikerül, vagy nem. Ha jól sejtem, mostanra már megöl a kíváncsiság afelől, hogy mit értek azon: játszadozni fogok veled.

- Fájni fog? – vetette fel az egyértelműt Rya.

- El sem tudod képzelni, hogy mennyire. Sith vagyok, ez a természetem alapvető része. Két dolgot akarok tőled, azt szeretném, ha szenvednél, és azt szeretném, ha szolgálnál. Mindkettő teljesülni fog, ugyanis kitaláltam rá egy remek kis rendszert. A szolgálathoz az elméd kell, a fizikai éned csak másodlagos. Nem tudom, hogy hallottál-e már a nagy Darth Vaderről, te is hasonló leszel, ha végeztem.

- De... – próbált ellenkezni a lány, de Serkesh hamar elcsitította. Csak a kezét kellett felemelnie hozzá, azt a nagy, félelmetes kezét.

- Ezt úgy képzeld el, hogy én mindennap idejövök, és elveszek tőled valamit. A körmök, fogak, lábujjak... ezekből sok van, ezekkel fogom kezdeni. Aztán jöhetnek a nagyobb dolgok, szem, lekku, abból kettő, nehogy furán tartsd a fejed, meg talán a végtagjaid is. Addig foglak gyötörni, amíg át nem adod magad az akaratomnak, ha ez megtörtént, és már a hú szolgálom leszel, akkor békén hagylak. Véget ér a kín, marad a szolgálat. A kecske is jóllakik, és a káposzta is megmarad.

- Mi... miért? Miért nem ölsz meg inkább? – kesergett a lány.

- Elég ostoba dolog lenne, ha már egy komplett cellát is összerakattam neked, nem igaz? Inkább annak örülj, hogy megmarad az életed, ameddig hasznosnak

találom a szolgálataidat. Utána már mindegy, hogyan végzed, a legszebb az egészben az, hogy ez alól nincs menekvés, itt maradsz és szenvedsz, amíg az enyém nem leszel.

- Nem... én sosem leszek – ingatta a fejét Rya.

- Dehogynem, igaz, most még ezt mondd. De gondolj bele: minden egyes nap minden egyes percében eggyel borzalmasabb és borzalmasabb dolgot fogsz átélni. Ilyenkor az ember hogy is mondjam, alkalmazkodik a környezetéhez. Előbb, vagy utóbb az ösztöneid átveszik a gyeplőt, lenézel majd a kardra, vagy a csonkjára, ez az időtől függ, aztán megeléged az itt történeteket. Szolgálni fogsz, hogy ne szenvedj.

- És... és mi van, ha... – Serkesh ismét elcsitította a rettegő fiatait. Jedi, Erő választotta, időutazó, hős ide, vagy oda, Rya kocsonyaként reszketett. Remegtek a végtagjai, kattogott az állkapcsa, és egyfolytában fel-le, jobbra-balra jártak a haloványkék szemei. A sith pedig csak mosolygott.

Minden úgy alakult, ahogyan eltervezte.

- Látom, megértetted az elhangzottakat. Késő van már, ma még hagylak, hadd élvezd a teljes életedet, aztán holnap visszajövök néhány „eszközzel”, és megkezdődik az életed legsötétebb korszaka – azzal a férfi sarkon fordult és nevetve távozott a helyiségből. Az örök egyre csak ingatták a fejüket, senki, még szerintük sem helyes az, hogy bárkinek is ilyen dolgokat kelljen átélnie, mint ami a lányra vár.

A fiatal twi'lek megtörten, elkeseredetten ült a földön, egyre csak a körmeit, ujjait, lábát nézegette, és mindenmást, amit Serkesh el akar, el fog venni tőle. Nem akarta elhinni, hogy ez a sors vár rá, nem akart farkasszemet nézni Serkesh beteges, ámde hatásos módszereivel. Úgy reszketett, úgy félt, úgy rettegett, mint még soha az élete folyamán. Tudta, hogy innen nincs menekvése, hacsak nem jönnek el érte, időben, amikor még annyi maradt belőle, amit twi'leknek lehet nevezni.

- *Mester... kérlek... ments meg!*